

Ένας “σαμουράϊ” της μελαγχολίας

provο.gr/samurai-melagxolias/

Σωτήρης

June 12, 2015

“Τσουνάμι φωτιάς
Χείμαρρος λάβας
Χάνομαι αενάως”

“Ο Μπιλοντό, διατηρώντας παραδόξως την ψυχραιμία του, αναγνώρισε ότι δεν θα μπορούσε να εξακολουθεί να ζει χωρίς τη Σεγκολέν, ότι δεν θα επιβίωνε, ότι τίποτα δεν θα είχε πια ενδιαφέρον ούτε νόημα, ότι δεν θα υπήρχε πια για αυτόν ομορφιά ούτε πάθος, ότι η γαλήνη θα γινόταν μια αφηρημένη έννοια που αλαργεύει στ' ανοιχτά αμφίβολων συναισθημάτων, και ότι ο ίδιος θα καταντούσε ένα ναυάγιο, ένα πλοίο φάντασμα χωρίς προπέλα, χωρίς ψυχή στο πηδάλιο, το οποίο θα παρέσυραν τα άσπτλαχνα ρεύματα ως τη μέρα που επιτέλους τα φύκια της Θάλασσας των Σαργασσών θα του έκοβαν τη φόρα, θα το φυλάκιζαν στο κολλώδη δίχτυα τους και θα έκαναν έφοδο σκαρφαλώνοντας στο κύτος του, μέχρι να το βαρύνουν τόσο πολύ που να χαθεί μέσα τους”

Υπάρχει μια συμμετρική αρμονία στα Χαϊκού, αυτά τα υπέροχα τρίστιχα της Ιαπωνίας, με τις πέντε, επτά και πέντε συλλαβές. Είναι η ρυθμική ανάσα, η αέναη παλινδρόμηση της φύσης, που δονείται σε επαναλαμβανόμενους κύκλους χωρίς αρχή και τέλος. Σίγουρα οι μεταφραστικές απόπειρες μας έχουν μεταφέρει μόνο ένα μέρος από τη μαγεία αυτών των κομψοτεχνημάτων, που μένουν σε έναν σημαντικό βαθμό δέσμια της λαϊκής τους γλώσσας. Παρ' όλη όμως τη μερικότητα των αποδόσεων, η επαφή με το σύμπαν των Χαϊκού είναι μια μοναδική αισθητική εμπειρία για όποιον την αποτολμήσει. Ένα ταξίδι στις φυσικές εικόνες και τη λαϊκή φιλοσοφία του τόσο μοναδικού ιαπωνικού πολιτισμού.

Το βιβλίο του Ντένι Τεριώ *H παράξενη ζωή ενός μοναχικού ταχυδρόμου (εκδόσεις Χαραμάδα, 2015)* είναι μια μυθιστορηματική δοκιμή πάνω στη γλώσσα των Χαϊκού. Το ανοίκειο της εμμενούς επαφής ενός τυπικού δυτικού ανθρώπου με τους Κάμι της έμπνευσης. Ο έρωτας εδώ είναι απλά το πρόσχημα. Η ποιητική αλληλογραφία με μια γυναίκα χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, ένας άνδρας που αλλάζει όπως το πρόσωπο μιας καταιγίδας, μια σπουδή για το ιδανικό στην εποχή των πτοταπών, συγκροτούν τους βασικούς πυλώνες της αφήγησης. Η σταδιακή μεταμόρφωση γίνεται το λάιτ μοτίβ μιας συνειρμικής επιστολικής ανταλλαγής. Γράμματα που ταξιδεύουν σαν τα ιερογλυφικά ενός έρωτα που γεννιέται στην απουσία. Μια συνεχώς αναβαλλόμενη εμφάνιση γίνεται η παγίδα στον χρόνο και η οδός για τη μετενσάρκωση της ψυχής. Το σώμα του άνδρα αλλάζει, μαζί με τις εποχές, στον ρυθμό της φυσικής εναλλαγής. Τίποτα πια δεν μπορεί να αντισταθεί στη μυρωδιά αυτής της έλξης που οδηγεί τη μεγάλη φυγή.

Τί ρόλο επιφυλάσσει στον έρωτα η άυλη εποχή της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας; Ένας ταχυδρομικός υπάλληλος –ο καθένας μας, και ταυτόχρονα: ο *Κανένας*– ασκείται στην καλλιγραφία. Αρνούμενος να ενδώσει στα κελεύσματα μιας πραγματικότητας ρεαλισμού και ανούσιου υλισμού. Γίνεται ασκητής, προσκυνητής και ιερουργός μιας τέχνης τόσο γοητευτικής που δεν συνταιριάζει στη ζωή που μπορεί εύκολα να βιωθεί, αλλά στη ζωή που παραμένει αλλού. Αυτό το επέκεινα ορίζει τη σκέψη του. Η γλώσσα της μεταμόρφωσης, η φυσική γλώσσα της μίμησης του ανόργανου, αφηγείται τη μεταστροφή της ύπαρξής του. Τώρα είναι ένας άλλος. Ο ρομαντικός ήρωας επιστρέψει. Δεν είμαστε, όμως, εδώ αντιμέτωποι με τη ρομαντική καρικατούρα του αστού, του φανφαρόνου τροβαδούρου αλλά του απέριττου δόκιμου της μελαγχολίας.

Η γλώσσα του Τεριώ, πιστή στο θέμα της, είναι λυτή και ρυθμική. Με τελετουργική ακρίβεια και χωρίς εξάρσεις κτίζει τις ατμοσφαιρικές εικόνες γύρω από τον ήρωα. Αυτό το μικρό βιβλίο είναι μια μυθιστορηματική δοκιμή, μια μεταγραφή της τεχνικής του Χαϊκού σε διηγηματική γλώσσα. Αυτή η πρωτοτυπία του, που γίνεται εμφανής μόνο μετά την ολοκλήρωση της ανατρεπτικής του πλοκής, είναι που του δίνει και την ιδιαίτερη αισθητική του αξία. Αξίζει να διαβαστεί. Όχι μόνο για τη λογοτεχνική του ποιότητα, αλλά κυρίως, για τις ηθικές απεικονίσεις μιας στάσης που αντιστέκεται στη γενικευμένη ασημαντότητα της εποχής μας.

Σωτήρης Λυκουργιώτης

NO14ME

Πληροφορίες

NO14ME

Για ό,τι είδα, διάβασα και άκουσα.

Προβολή πλήρους προφίλ

E MAIL Επικοινωνίας
yannis.kalo@gmail.com

Ετικέτες

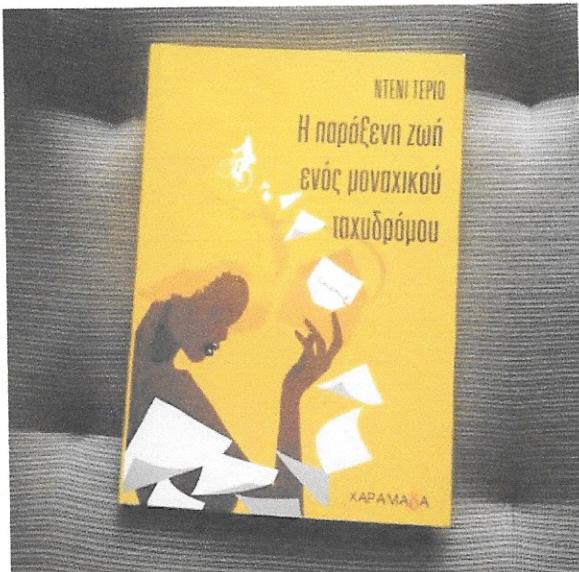
- Από την σελίδα στην οθόνη (4)
- Θέατρο (14)
- Λογοτεχνία (670)
- ΜΟΥΣΙΚΗ (26)
- Ποίηση (7)
- Σκέψεις (122)
- Cinema (71)
- no14me (64)

Αρχειοθήκη ιστολογίου

- 2018 (24)
- 2017 (112)
- 2016 (100)
- ▼ 2015 (115)
 - Δεκεμβρίου (9)
 - Νοεμβρίου (13)
 - Οκτωβρίου (11)
 - Σεπτεμβρίου (13)
 - Ιουλίου (10)
 - Ιουνίου (12)
 - Μαΐου (11)
 - Απριλίου (7)
 - Μαρτίου (10)
 - Φεβρουαρίου (10)
 - Ιανουαρίου (9)
- 2014 (106)
- 2013 (129)

Δευτέρα, 22 Ιουνίου 2015

Η παράξενη ζωή ενός μοναχικού ταχυδρόμου - Denis Thériault

Την τελευταία πενταετία, ο Μπιλοντό ακολουθούσε το ίδιο ταχυδρομικό δρομολόγιο στη Σαν-Ζανβιέ-ντε- Αμ, μια λαϊκή συνοικία στην καρδιά της οποίας ήρθε άλλωστε και ο ίδιος να μείνει για να είναι κοντά στη δουλειά του. Όλα αυτά τα χρόνια τίμιου μόχθου έλειψε μόνο μία εργάσιμη μέρα, για να παραβρεθεί στην κηδεία των γονιών του που κάθηκαν σε δυστύχημα με τελεφερίκ στο Κεμπέκ. Θα τον έλεγες αιφοσιωμένο υπάλληλο.

Κάθε πρωί στο ταχυδρομείο ο Μπιλοντό παραλαμβάνει την αλληλογραφία του τομέα ευθύνης του και την ταξινομεί σύμφωνα με το σταθερό δρομολόγιο διανομής. Στην ψηφιακή εποχή της ήμεσης και εύκολης επικοινωνίας ελάχιστα είναι τα προσωπικά γράμματα, που περιέχουν ειδήσεις, ευχάριστες ή δυσάρεστες, τελευταία ίχνη μιας παρελθούσας εποχής, δυσεύρετα ανάμεσα σε πλήθος λογαριασμών και ειδοποιήσεων· ακόμα μια επικράτηση της γραφειοκρατίας. Εκείνα τα γράμματα είναι που ερεθίζουν την περιέργεια του Μπιλοντό και δοκιμάζουν την ηθική ενός αιφοσιωμένου υπαλλήλου. Δεν μπορεί να αντισταθεί στον πειρασμό, ξεδισλέγει την προσωπική αλληλογραφία, τη βάζει παράμερα και τη μεταφέρει σπίτι του, όπου τα θράδια, ήσυχα και μακριά από ενοχλητικά βλέμματα, κάνοντας χρήση της πανάρχαιας μεθόδου του ατμού, τρυπώνει στις ζωές των γειτόνων του, εκείνων των λίγων, τουλάχιστον, που επιμένουν ακόμα να γράφουν και να κατηφορίζουν μέχρι το ταχυδρομικό κουτί, μια μονομερής παρακολούθηση της επικοινωνίας, που αφορά μόνο την εισερχόμενη αλληλογραφία, μια χαραμάδα αρκετή, όμως, για τον ταχυδρόμο Μπιλοντό, μια ιδιαίτερη μορφή ψυχαγωγίας. Ανάμεσα στις ιστορίες που διαδραματίζονται, μία είναι η πλέον αγαπημένη του· η ανταλλαγή ποιημάτων Χαϊκού ανάμεσα σε έναν γείτονά του, ονόματι Γκρανπρέ, και μια κοπέλα από τη Γουαδελούπη, τη Σεγκολέν. Για την ακρίβεια ο Μπιλοντό είναι

Αναγνώστες

Abonnés (262) [Suiv.](#)

[S'abonner](#)

Καποια από τα ιστολογια που παρακολουθω

Βολτίσες
Ο απάτος λαγός
Πριν από 1 ημέρα

BIBLIOKAΦΕ
Αναγνωστικές
τακτικές
Πριν από 1 ημέρα

Donteverreadme's
Blog
Η μοναδική ιστορία
Πριν από 2 ημέρες

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ
Εννιά χρόνια
Διαβάζοντας
Πριν από 2 ημέρες

akamas.wordpress.
com
Σωτήρης Ριζάς
Κωνσταντίνος
Καραμανής, η
Ελλάδα από τον
εμφύλιο στη
μεταπολίτευση
Εκδόσεις Μεταίχμιο
Πριν από 3 ημέρες

anagnostria
Ποιος σκότωσε το σκύλο τα μεσάνυχτα
Πριν από 3 ημέρες

LIBROFILO, a

► 2012 (135)

► 2011 (151)

► 2010 (61)

ερωτευμένος με τη Σεγκολέν.

Η κεντρική ιδέα γύρω από την οποία ο Τεριώ χτίζει αυτή την ιστορία σγάπης διαθέτει μια παιδικότητα τέτοια που την κάνει οικεία. Μια ιδέα απλή και ταυτόχρονα πρωτόπτη, κυρίως λόγω της υλοποίησής της, του περάσματός της στο χαρτί: μια κεντρική ιδέα απλή, που όμως χρειάζεται ένα ικανοποιητικό πλήθος ευρημάτων, για να μπορέσει να σταθεί και να λειτουργήσει ως μυθιστόρημα. Ο Τεριώ τα καταφέρνει περίφημα σε αυτόν τον τομέα, γεγονός που φαίνεται καθαρά στην τελική λύση του δράματος, απαραίτητη για την επίγευση της ανάγνωσης. Και τα καταφέρνει δίχως να θυσιάσει την απλότητα, πλατιάζοντας ή καταφεύγοντας σε μια ακρείαστη περιπλοκή της ιστορίας. Ο μοναχικός ταχυδρόμος Μπελοντό που τα βράδια διαβάζει τα γράμματα των γειτόνων του, παρά την ανήθικη πλευρά της πράξης του προκαλεί τη συμπάθεια του αναγνώστη, που είναι διατεθειμένος να παραβλέψει αυτή την παρασπονδία, όπως και με τους όρως ενός παραμυθιού, κατατάσσοντας τον λαθραναγώστη ταχυδρόμο αμετάκλητα στη μεριά των καλών, επιθυμώντας την δικαίωση του αγώνα του, ταυτίζόμενος σχεδόν εξ αρχής μαζί του. Η παραμυθένια αίσθηση ενισχύεται από την παρουσία των ποιημάτων Χαϊκού και της δεδομένης ανατολίτικης αύρας που αυτά φέρουν, καθώς συνυπάρχουν σε αρμονία με επιρροές της γαλλικής λογοτεχνίας, μετατρέποντας, θαρρείς, τον Καναδά, τόπο συγγραφής του μυθιστορήματος, σε τόπο συνάντησης Ανατολής-Δύσης. Ο διδακτισμός και η ενστάληξη σοφίας, που συχνά συνοδεύει τη λογοτεχνική παρουσία της Άπω Ανατολής, απουσιάζει πανηγυρικά εδώ, ο Μπελοντό διασκρίνεται για την προσήλωσή του στο προσωπικό, κοιτάζει τη δουλειά του, κυριολεκτικά και μεταφορικά, και τον έρωτά του για τη Σεγκολέν, με διακριτικότητα, δίχως φωνές και υστερίες, γεγονός που ενισχύει τη συμπάθεια του αναγνώστη προς το πρόσωπό του.

Εν ολίγοις, ο Τεριώ καταφέρνει να διηγηθεί μια απλή ιστορία, αλλά όχι με φτηνό τρόπο. Διαθέτει όλα εκείνα τα απαραίτητα συστατικά, προεξέχοντος του Μπελοντό, και καταφέρνει να τα συνδυάσει έτσι ώστε να διατηρήσει τις ισορροπίες, να κρατηθεί στον δρόμο και τελικά να παραδώσει ένα όμορφο μυθιστόρημα.

Σα δίνη νερού

κόντρα στο βράχο

ο χρόνος κλείνει κύκλους

Μετάφραση Μαρία Χρηστίδου
Εκδόσεις Χαραμάδα

Επικέτες καναδάς, λογοτεχνία

Δεν υπάρχουν σχόλια:

Δημοσίευση σχολίου

Πληκτρολογήστε το σχόλιό σας...

Υποβολή σχολίου ως: Επιλογή προφ

Δημοσίευση

Προεπισκόπη

Νεότερη ανάρτηση Αρχική σελίδα Παλαιότερη Ανάρτηση

books' aficionado

"Οκτώβρης"

Πριν από 3 ημέρες

PROUST & KRAKEN

Το ματωμένο του

έργο του Graeme

Macrae Burnet

Πριν από 6 ημέρες

ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ

Πριν από 1 εβδομάδα

Roadartist.....in

athens...!!!

Μήνυμα Παγκόσμιας

Ημέρας Θεάτρου

2018, από τον Simon

McBurney

Πριν από 1 εβδομάδα

Εμφάνιση όλων